

af Prof. B. O. Lille. Nögon alltså sak-
kan det, utan afbröt, med 40 rökter.

Kanteletar

Särskilta Sånger.

Flickors sånger.

1. Äfven utan sång förlider tiden.

Så en gång min moder sade,
Varnade min gamla moder:
"Sjung ej du, mitt barn, så mycket,
Toma ord ej qväd, min dotter;
Gyllne åren så förlida,
Bort den dyra tiden hastar,
Medan så, mitt barn, du sjunger,
Qväder, arma, dina visor."
Men ej, moder, må du sörja,
Icke klaga, gamla moder,
Att de gyllne år förlida,
Att den dyra tid förspilles,
Medan jag, ett barn, så sjunger,
Qvittrar så, jag lilla flicka!
Åren nog ändå förlida,
Bort den dyra tiden hastar.
Sjüng jag ej i mina dagar,
Qvad jag ej i all min lifstid,

Gyllne tiden dock förlider,
 Bort den blida dagen flyktar,
 Medan luftens fåglar glädjas,
 Medan lilla sparfven qvittrar.

2. Sånger ej friare skrämma.

Så sig somlige väl yttra,
 En och annan så förmenar:
 "Flicka, skratta ej så mycket,
 Sjung ej, som i kapp du sjönge;
 Ej i kapp du tas till hustru,
 Ledes ej i kapp till vigsel,
 Om man ock i kapp dig fäster,
 Om i kapp man äfven friat.
 Låter, barn, du bli att sjunga,
 Toma ord att qvada, dotter,
 Får en köpman du bredvid dig,
 Får en väklad vid din sida;
 Tre begifva sig att fria,
 Fyra jungfrun att begära
 Åt förmögen man till maka,
 Att i rikmans släde sitta."
 Men så mycket, gode menskor,
 Er deröfver ej förundren,
 Om jag, stackars liten, sjunger,
 Om jag, arma flicka, qvader;
 Sjöng ju fordom ock min fader,
 Qvad sin visa då han täljde,
 Sjöng också min hulda moder,

Sjöng med ifver vid sin slända,
 Sjöng min syster, sjöng min broder,
 Ja, min broders barn ock sjöngo.
 Sången friare ej skrämmer,
 Om ej annan elak vana,
 Om man maklig, eller mager,
 Eller eljest är eländig.
 Sjöng jag ej i mina dagar,
 Lät mig aldrig nånsin höra,
 Lefnadsåren dock förlida,
 Sköna anletet förfaller,
 Fägringen ifrån mig viker,
 Hela min gestalt föråldras.

3. Jag sjunger, så länge jag förmår.

Sjunga vill jag, medan krafter,
 Dansa, medan lust jag äger;
 Kanske jag härnäst ej orkar,
 Saknar lusten i en framtid,
 Då jag når min faders ålder,
 Fallor af liksom min moder,
 Stiger klagande från halmen,
 Mödosamt från bädden uppstår,
 Och med jemmer från mitt läger —
 Då en darrande jag blifver,
 Måste stöda mig med käppen,
 Hålla mig vid bänkens ända,
 Famla ütmed alla knutar.

4. Liten dufva af oss växer.

Låt oss, fåglar små, nu qvittra,
 Låt oss, unga flickor, sjunga,
 Som *en* moders barn vi vore,
 Liksom samma gås oss hötat,
 Samma and ur ägget framkläckt,
 Samma fink i boet ansat.

Låt oss, fåglar små, nu qvittra,
 Låt oss, unga flickor, sjunga:
 Gåsen håller på att hötas,
 Svanen att till mognad hinna,
 Liten and i ljust kläckes,
 Vattenfågeln börjar lefva.

Låt oss, fåglar små, nu qvittra,
 Låt oss, unga flickor, sjunga:
 Liten dufva af oss växer,
 Växer upp till alltför vacker,
 Mål för många männens önskan,
 Men bestämd blott för en enda.

Låt oss, fåglar små, nu qvittra,
 Låt oss, unga flickor, sjunga:
 Nu i brädd stå lyckans säden,
 Nu i blom Kalevas tegar,
 Och i ax går kornet redan,
 Ärterna få späda skidor.

Må vi, fåglar små, nu qvittra,
 Må vi, unga flickor, sjunga;
 Låf har mig min fader gifvit

Tills mitt sjunde år jag fyller,
Söndagsaftnarne mig roa,
Och vid solnedgången jollra.

5. Hvarför ska' vi flickor sörja.

Flickor, hållom oss tillsammans,
I en ring invid hvarandra,
Sjungom vackert våra sånger,
Lena ljude våra toner!
Hvarför ska' vi flickor sörja,
Och beklaga oss, vi tokor?
Ej som skatt man oss skall föra,
Oss ej taga, såsom landsskatt,
Kopparn ju som skatt man förer,
Sinn af ikorn såsom landsskatt.

Flickor, hållom oss tillsammans,
I en ring invid hvarandra,
Sjungom så som det sig höfves,
Må på skickligt vis vi dansa:
Vackra gossar se det gerna,
De oss kära derpå lyssna,
Stå der ute bakom dörren,
Hvar med hatten under armen,
Våga ej i stugan komma,
Icke träda inom rummet,
Sådant nog de gamla varsna,
De med krumma käftar märka.

6. Här de sediga ses dansa.

Här de sediga ses dansa,
 Och de glädtiga sig svänga,
 Med så ståtliga gestalter,
 Och med anleten så stolta;
 Skaparen oss växten gifvit,
 Gud oss anletet har format,
 Skaparn skapat ädla växten,
 Herren skönheten har bildat.

Här de sediga ses dansa,
 Och de glädtiga sig svänga,
 Böja smidigt sina kroppar,
 Föra skickligt sina fötter
 Efter unga männers sinne,
 Såsom fästmäns hjertan önska;
 Hågen väcks hos unga männer,
 Fästmäns hjertan börja låga.

7. Ändå se'n då, om jag sjunger.

Ändå se'n då, om jag sjunger,
 Hvad betyder, om jag dansar,
 Ingen sväger derom fragar,
 Ingen svärfar det bekymrar,
 Ej en svägerska för flickor,
 Svärmor ej för gummor nämner;
 Svågern klofvar jag vid tröskeln,
 Svägerskan i byn jag gifter,

Matar vargen med min svärmor,
Björnen med min svärfar föder. *)

8. Godt budskap för min moder.

Äcke heller hit jag kommit,
Hit ej kommit, hit ej hamnat,
För att dvaljas så i knuten,
Att i vrå'rna mulen sitta;
Jag till fröjd för menskor kommit,
Till det unga folkets glädje.

Pris må ske den gode Guden,
Jag en fröjdfull afton ägde,
Och en helgdag rik på glädje;
Hvarken har jag vräcks i knuten
Eller uti vrå'rna stökat,
Alltid dansade jag skickligt,
Svängde kring mig midt på golfvet.

Kommer jag till modershemmet,
Får min mor en fröjdfull tidning,
Blir min fader glad i hågen,
Öfver denna flickas sånger,
Hennes färdighet att dansa,
Hur jag med förstånd har sjungit,
Hur jag alltid dansat skickligt.

*) Anm. Härmed uttryckes, att hon icke äger någon af de nämnda anförvandterna.

9. Hvad gör er så sorgsna, gossar?

Hvad gör er så sorgsna, gossar?

Är det det er gör så sorgsna,

Att så små är' våra flickor,

Späda och till växten korta?

Är' de små, så är' de raka,

Är' de korta, två de kosta;

Fram den lilla der sig sticker,

Hvar den stora än sig vänder.

Nog en gång ock våra jungfrur,

Dessa späda, korta flickor,

Lära sig att tvätta slugan,

Och att sopa ren sin trappa,

Att de breda tiljor städa,

Golfven skölja af med vatten.

Nu vi icke äro kända,

Vandra här som andra under;

När ett annat år dock kommer,

Annat, och jemväl ett bättre,

Då vi blifva såsom äpplen,

Då vi vandra blommor lika,

Synas på vår väg som smultron,

Skymta fram som röda hallon,

Gå, de bästa uti skocken,

Uti flickors svärm de längsta,

Som de hvitaste bland qvinnor,

Stoltaste i hela hopen.

10. Den goda kvinnans dotter.

Månen må man icke mana,
 Icke heller solen lära,
 Jungfrun icke undervisa,
 Dottren till den goda kvinnan.
 Medan sländorna vi vrida,
 Och på tottarna vi höja,
 Låt oss välsnodd lingarn spinna,
 Jemn och välsnodd tvinna tråden,
 Garnet mjukt ur ullen draga,
 Löst och lockert ullgarn spinna;
 Låt oss kasta det på härfrä't,
 Skyndsamt det på knaggen hänga,
 Hoppa upp i väfstol'n sedan,
 Hålla flitigt fast i klovfan.
 Gällt skall då vår väfsked ljuda,
 Hastigt fram vår spole halka,
 Ljudet ut i byn skall höras,
 Väfskeds-prasslandet till granngå'n.
 Gummorna de derom spörja,
 Qvinnorna i byn de fråga:
 "Hvem nu håller på att väfva?"
 Svarar då helt visst min moder:
 "Nu mitt eget gullbarn väfver,
 Hon, mitt lilla hjerta, bullrar."
 "Slog det lyckor uti väfven,
 Släppte skeden sina tenar?"
 "Ej det lyckor slog i väfven,
 Skeden inga tenar släppte;
 Är som månens dotter väfvit,

Som om solens jungfru spunnit,
 Karlavagnens flicka gjort det,
 Stjernans dotter det fulländat."

11. Flickornas goda lycka.

Ölet har ett gynnsamt öde,
 Drickes fast man icke törstar,
 Flickors lycka är ej sämre,
 Oförtänt de blifva gifta,
 Blott man tror dem goda blifva,
 Och förmärker att de duga;
 När man ser dem kunna knyppla,
 Vet dem kunniga att sticka,
 Skickliga att spinna garnet,
 Väfnaden tillsamman väfva.

Och hvad felas väl oss jungfrur,
 Eller ock just denna flicka?
 När jag vet förståndigt lefva,
 Växer upp i goda seder,
 Ryktet ut i byn då sprides,
 Bådskap till den andra gården,
 Och till granngå'l'n blir jag bortgift,
 Förd af fästman till min hemjord,
 Invid egen åkerlinda,
 Der min faders fönster synas.

Och hvad felas väl oss jungfrur,
 Eller ock just denna flicka?
 Giftes jag ej bort till granngå'l'n,

Blir jag icke bortförd längre,
 Är jag utan, all min lefnad,
 Såsom flicka, hos min fader.
 Lugnt är såsom flicka lefva,
 Jungfru vara är så vackert,
 Då behöfver man ej stampa,
 Ej ha vård om mannens kläder.

12. De tre vackra.

Tvenne vackra ting har sommarn:
 Träd som löfvas, gräs som grönskar,
 Och jag sjelf är snart det tredje,
 Jag är sjelf ett löf, som fläktar,
 Sjelf en blomma, som bemärkes,
 Är ett grässtrå sjelf, som svigtar.
 Men jag vårdar mig alls icke —
 Jag, ett herrligt strå, att svigta,
 Jag, en blomma skön, att synas,
 Jag, ett älskligt löf, att fläkta;
 Onda känna ej den goda,
 Icke fulingen den sköna,
 Näfverskodde ej den väna,
 Pösmundt ej en rosenkindad.

13. Ej Karelens gåfvor passa.

Här i denna by ej finnes,
 Hvarken hörs det af i denna,
 Eller i ännu en annan,

Ej en gång uti en tredje,
 Sådan man, i våra länder,
 I det herrliga Karelen,
 Hvilkens ringar skulle passa
 Och hvars bröst Kors skulle duga
 Uppå denna skönhets finger,
 Uppå bröstet af den stolta.
 Den mig bortför är i Estland,
 Den som får mig, bort om Savo,
 Gåfvobringaren i Åbo,
 Ut i Wiborg den som tar mig.

15. Mig en stadig man jag önskar.

Jag, den smärta, aktar icke,
 Bryr mig ej om alla slarfvar,
 Dessa stackare till gossar,
 Dessa hundar från min hemby,
 Valparne ifrån mitt grannskap.
 Mig en stadig man jag önskar
 Vid min sedesamma sida,
 Bredvid mig en hurtig gosse,
 Och en fager, som mig följer,
 Och en frodig vid min sida.
 Men nu lemnar denna flicka,
 Lemnar säkert, som jag säger,
 Mången friare att sörja,
 Mången gosse i bekymmer.
 Koiteres förnäma fästman,
 Tokrajärvis istertrutar,

Lylyvaaras korta knubbar,
 Kirvesvaaras båla karlar,
 Sonkajas berömda gossar.

16. Vård en bättre man.

Ingen tvingar denna flicka
 I en dåligt fogad släde,
 Uppå smutsbetäckta botten,
 Till de fat, den arme räcker,
 Till den mat, som tiggarn kokar,
 Den sin mat med stafven samlar,
 Tigger födan, stödd mot käppen.
 Nog man får af denna flicka,
 Får af denna lilla jungfru
 Värdig maka åt en bättre,
 Hustru för en mera ståtlig,
 Vid en rikare att ställas,
 Och invid en mera frodig,
 Ungmor för ett bättre hemman,
 Prydligare slädes fyllnad, —
 Af en frodig man att hemtas,
 Föras af en kraftfull make,
 Bort till stugor, salar lika,
 Gårdar, prydliga och rena.

17. Tvingas ej i drängars släde.

Neke nödgas denna flicka
 I en vräklings famn sig kasta,

Vid en dålig dräng i släden,
 Ej i någon dagkarls armar;
 Skall ännu för denna flicka,
 Skall för denna blyga dufva
 Gå en häst om tusen daler,
 Med en hundra dalers sadel,
 Lokans många färger lysa,
 Ila fram en brokig släde.

Skola än åt denna flicka,
 Just åt denna blyga dufva,
 Skänker under täflan bringas,
 Dyra silfret, så det klingar;
 Ringen hemtas ifrån Åbo,
 Bröstkors ifrån Riga staden.

Skall ännu för denna flicka,
 Skall för denna blyga dufva
 Släkten stora bågarn tömma,
 Släkten bågarn, fadren stopet,
 Egen moder silfverskålen,
 Och min broder gyllne koppen,
 Brudens tärna kannan luta,
 Granna bågaren min syssling.

18. När denna dufva förkommer.

Hvem lär här väl sedan kuttra,
 Röra tungan till ett qvåde,
 Här på denna höjdens toppar,
 Uppå denna åsens skullror,
 När ej denna dufva finnes,

Denna fågel har förkommit,
 Den min moder bar, förvillats,
 Detta röda lingon saknas.

När ej finnes denna dufva,
 Denna fågel har förkommit,
 Då skall golfvet sakna qvasten,
 Tvaga ej i baljan finnas;
 Svartna skola stopets öron,
 Tjockna äfven bågarns bräddar.
 När ej finnes denna dufva,
 Denna fågel bort sig svingat,
 Då skall denna höjd försvinna,
 Denna borg från stället röras,
 Här förbi skall vägen ledas,
 Rödjas nedanföre stranden.

När ej finnes denna dufva,
 Och när detta lingon saknas,
 Och jag dör, berömda flicka,
 Glänsande metall försvinner;
 Lemnas friarne att sörja,
 Männerna i sinnesoro,
 Skäggbeprydde i bekymmer,
 Hattförsedde män i saknad.

19. Hvardera finnas.

Så i mängd det finnes gossar,
 Som det finnes svarta grisar,
 Svin med vinterragg på ryggen.
 Gossar så i mängd det finnes,

Som på kärret finnas grodor,
Qvidande när man dem trampar.

Flickor åter lika många,
Som på marken finnas smultron,
Röda blommor uppå lindan.
Flickor finnas lika många,
Som i staden finnas dufvor,
Hämplingar uppå ett hampland.

20. Olika kyrkogång.

Höres ljud ur läderkängor,
Knarrande af öfverlädren:
Flickor komma då till kyrkan,
Gå med lätta steg till läktarn,
Rifva barmen upp med brådska,
Och ur gömmet boken taga,
Hvarur psalmer skola sjungas,
Läsas vackra kyrkoböner.

Höres ljud ur näfvertossor,
Slammer utaf näfverskodda:
Gossar komma då till kyrkan,
Stoja fram på kyrkbacken, —
Brännvinsläckaren i famnen,
Och ett ölstop under armen;
Boken ha de ej i sinnet,
Icke prestens bästa varning.
(Flickor ligga dem i hågen,
Kytta uti deras hjertan.)

21. Går ej till Matts.

Rop man hörde ifrån tåget,
 Icke vanligt skri från backen;
 Modren anade en fästman,
 En som fästningsgåfvor bringar,
 Dottren tror det qvigan vara,
 Blott en ko, som så hörs låta.
 Gick hon sedan för att skåda,
 För att skåda, för att höra,
 Hvad för skri det var på backen,
 Hvad ovanligt rop i tåget.
 Matts det var, som skrek på backen,
 Penttinen i furuskogen.

Modren varnade och lärde:
 "Ej förkaste du den gode!
 Godt ej gjordes att förkastas,
 Herrans guld ej att förspillas." —
 "Ej i sanning, arma moder,
 Du förskjute denna flicka,
 Ej ditt barn åt Matts du gifve,
 Ej med Penttinen förene.
 Jag till Matts mig ej begifver,
 Blir hos Penttinen ej husvarm;
 Låg för Matts är jag till växten,
 Och för Penttinen för liten,
 Ollis del jag måste blifva,
 Är för Paavonen den bästa."

22. Icke går jag till de onda.

Icke går jag till de onda,
 Går ej till de dummas stugor,
 Icke till de mörka sjöar,
 Blir ej kär i gytjestränder,
 Går ej i ett uselt pörte,
 Ej förbi ett större hemman.
 Vill ej kyssa sådan fästman,
 Som är alltför dum till uppsyn,
 Helt förtärd och tunn om hakan,
 Och af glesa tänder vanställd;
 Som ej är en strårik stjerna,
 Ej en vacker morgonrodnad.
 Han till dum har blifvit vaggad,
 Och till sned derjemte lindad,
 Af en dum, som illa vaggat,
 En som ej förstått att linda.
 När en gång han kom i stugan,
 Kom han så som tobaksröken,
 Luktade som malörts-ången.
 Bättre är att jag förblifver,
 Ljufligare är att dröja
 Vid de sandbetäckta stränder,
 Der sig fisken plägar samla,
 Än i dumma fästmans sköte,
 I den sneda mannens armar.

23. Den i sitt hopp bedragna.

Piskens smäll från kärret hördes,
 Slädens gnissel ifrån stranden,
 Fimmelstångens ljud från vägen,
 Hästens gnäggande från gården.
 Nu min vän jag trodde komma,
 Och med gny min ljufve färdas,
 Mig min vackra gosse möta,
 Åkande min älskling nalkas,
 Synlig bli i mårdskinnsmössa,
 Yfva sig i bräm af räfskinn.

Men ej kom den kände vännen,
 Icke for med gny den ljufve,
 Var min älskling ej, som åkte,
 Icke mötte mig den sköne,
 Yfdes ej i bräm af räfskinn,
 Syntes ej i mårdskinnsmössa.
 Kom den der, en knapp i värde,
 Vankar fram en sådan nystfot —
 Hufvudet i näfvermössa,
 Kroppen i en tallbarksskjorta;
 Furu-byxor uppå benen,
 Plagg af trä omkring hans länder.

24. Ej jag vårdar mig om slarfvar.

Ingen narr jag är att narras,
 Ingen fågel till att plockas,
 Ingen fjolla att bedragas,

Ej en fåne, för att lockas,
 Ej nog svag att dras från fällen.
 Nog det finns i denna ficka
 Ock för bättre man en maka,
 Som en bättre vantar stickar,
 Skjortor åt en bättre lagar,
 Spinner för en högre ansedd,
 För en mera frägdad väfver;
 Ej åt dig med söndrig slida,
 Söndrig slida, trasig ficka,
 Dig med tiolappig mössa,
 Hundralappig hufvudbonad.

Ej jag vårdar mig om slarfvar,
 Ej om slarfvar, ej om gäckar.
 Mig en stadig man jag önskar
 Vid min sedesamma sida,
 En med mera ståtlig skapnad
 För min egen stolta skapnad,
 En med mera fagert anlet
 För mitt eget sköna anlet.

25. Hvad kringvankar du, du lede.

Hvad kringvankar du, du lede,
 Springer hit och dit, din snäppa,
 Frågar efter våra flickor,
 Spörjer om de gördelprydda?
 Gruset skramlar i din ficka,
 I ditt skörte sanden ljuder,
 I din pung, du öfversedde,

I din ficka, penninglöse.
 Hur fördref du denna sommar,
 Hvad har vintern om du sysslat,
 Då en slant du ej förvärfvat,
 Ej en fattig styfver skaffat,
 För att fria till en jungfru,
 Hemta härifrån en flicka?
 Sommarn om du låg på backen,
 Vintren på din bädd af hudar.
 Sök dig nu af träd en maka,
 Sök bland asparna en jungfru,
 Flicka ifrån furuskogen,
 Och bland tallarna en fästmö.
 Sök ej här bland våra flickor,
 Gårdens vidtomtalta blommor,
 Ej från denna släkt, den stora,
 Denna vidtutbredda skyldskap.

26. Brud ej sök dig med en hjerpe.

Brud ej sök dig med en hjerpe,
 Med en ikorn ej en fästmö,
 Gå med koppar ej att välja,
 Ej med tenn att efterfråga!
 För en hjerp du får en lätting,
 För en ikorn blott en nyckfull,
 En som talar lögn, för kopparn,
 En som löper kring, för tennet.
 Sök med gull åt dig en maka,
 Och med silfver efter fästmö,

Henne gör med ring bevågen,
 Tag med silkesband till fånga;
 Frägdad man med guldet friar,
 Går med silfver att sig gifta,
 Flickan gör med ring bevågen,
 Och med silkesdukar binder.

27. Olika hem.

Dumme, hvem har hit dig visat,
 Tölp, hur hittade du vägen
 Hit till detta hem, så frägdadt,
 Hit till denna vackra gården?
 När till detta hem du kommer,
 Träder inom gårdens stängsel,
 Hummelklasar ses på gården,
 Stek-os kännes ut på backen.
 Men hur är det der du föddes,
 I din hemgård, usla gosse?
 När en gång förbi jag reste,
 Följde vägen under fönstret,
 Utan siarkonst jag märkte,
 Såg ock utan Lappars visdom
 Taken lika vilddjursfällor,
 Visthusen som gärdselstaplar;
 Värden ryggen vändt åt hemmet,
 Ryggen äfven lyckan vändt det:
 På sex stöttor hvilar stugan,
 Uppå sju par gärdsgårdsstörar,
 Åtta stänger upp den höllo.

När jag skådar in i stugan,
 Skallrar missne under spiseln,
 Slamrar barken uppå sparren,
 Bröd som murket träd på bordet,
 Stampad halm i degen blandad.

31. Någon har jag i mitt sinne.

Någon har jag i mitt sinne,
 Bär mitt åkerbär i hjertat,
 Hyser liten älsklingsfågel,
 Har uti min vård en blåand,
 Han i mig sig har förälskat,
 Jag i honom mig förälskat;
 Han har glada, sköna ögon,
 Jag igen ett smullet hjerta.
 Han mig icke öfvergifvit,
 Icke heller ensam lemnat;
 Till sin egen han mig tagit,
 Mig sin älskade han kallat,
 Till sin skönaste mig utsett.
 Så vid honom fäst jag hänger,
 Så jag hänger, så jag sväfvar,
 Som på löfvig qvist en fågel,
 Ikorn uppå granens grenar.

32. Ej jag lemnar den jag älskar.

Mycket lofvade mig presten,
 Prestfrun lofvade än mera,

Smör att äta hela året,
 Fisk, helt färsk, det andra året,
 Lofvade mig goda kjortlar,
 Linnen af det bästa slaget;
 Bad mig öfverge min älskling,
 Glömma bort den jag har kärast,
 Och att aldrig honom höra,
 Ej min hela lifstid skåda.
 Men jag lemnar ej min älskling,
 Glömmar ej den jag har kärast,
 Förr jag lemnar herrskapsmaten,
 Stekarna på prestgå'n glömmar,
 Lemnar deras vackra kjortlar,
 Linnena af bästa slaget,
 Än mitt hjertekorn jag lemnar,
 Skiljs vid den som mig är kärast,
 Den jag lockade om sommarn,
 Den jag under vintern tämde.

33. Svart för andra, god för mig.

Mången rik mans son väl ofta
 Yfves öfver rika hemmet,
 För sin skyldskap sig förhäfver;
 Stackars gosse, du är fattig,
 Yfves icke öfver hemmet,
 För din släkt dig ej förhäfver.
 Mången väl dig mörklätt kallar,
 Gör dig till en kolad stubbe,
 Och förtalar dig, som elak,

Anser dig för ganska enkel;
 Må för andra mörk du vara,
 Är för mig dock god och vacker,
 Ljuf som honing i mitt tycke,
 Ljus som smör i mina ögon.

Om du mörklätt är, min egen,
 Har du jernets färg, min älskling,
 Anse andra dig för enkel,
 Hålla för en sotig stubbe;
 Vänd då ryggen mot de andra,
 Rygg mot dem, mot mig ditt anlet,
 Kanske kunde, arma flicka,
 Med en skjorta jag dig pryda,
 Med en halsduk dig försköna,
 Vadorna med svickelstrumpor,
 Händerna med granna vantar,
 Och med sammet lena håret.

34. Denne man är gjord af honing.

Denne man är gjord af honing,
 Han af socker bildad blifvit,
 Munnen att behagligt sjunga,
 Fötterna att skickligt dansa.
 Tvätta synet, släta håret,
 Kamma hvad af hatten gömmes;
 Till mitt hem du sen må komma,
 Och begära denna flicka
 Allra först utaf min moder:
 "Gumma lemna du din dotter

Åt den duglige till maka,
 Åt en sådan ståtlig fästman,
 Jag som blifvit gjord af honing,
 Jag, en man af socker bildad."

35. Om blott tvenne finge råda.

Kom nu, kom nu, du min älskling,
 Fästman du, i blåa strumpor,
 Du min hälft, med röda kinder,
 Här är ju din unga flicka.
 Kom dock att på henne hälsa,
 Kom om natten, men helt ensam,
 Att på isen spår ej märkas,
 Ej på halkan fjät af foten.
 Om blott spår på isen blefve,
 Fjät af foten uppå halkan,
 Det min moder blefve varse,
 Och min fader sällsamt funne,
 Och min broder skulle vredgas,
 Egen syster sig förundra.
 Fadren lifvet af mig toge
 Och mitt hufvud modren klyfde,
 Brodren skulle tappa blodet,
 System ögat ur mig rifva.
 Kom nu, kom nu, du min älskling,
 Här är ju din unga flicka;
 Lätt det ginge an att kyssas,
 Om blott tvenne finge råda.

36. Skåda dock på denna flicka.

Kom nu, kom nu, du min älskling,
 Gosse du, med röda kinder,
 Skåda dock på denna flicka:
 Dufva nog af henne växer,
 Snart en svan af henne blifver,
 Och en vacker and sig bildar.

Skaffa skottspole, min fästman,
 Krokigt klappräd ifrån skogen,
 Bila det vid ledets öppning,
 Yxa det på stubbens ända,
 Hemta så åt denna flicka,
 Gör för denna fågel passligt.
 Jungfrun sedan för till stranden,
 Och till tvätten åtfölj flickan —
 Snart är skjortan fri från lappar,
 Linnets ifrån trasor renadt;
 Deraf vet du gift dig vara,
 Och i äkta ståndet kommen.

37. När må friare väl komma.

När må friare väl komma,
 När de gerna sedda gäster,
 När ett efterlängtadt fremman?
 Den med krusigt hår om freda'n,
 Den, hvars hår är rakt, om lördag;
 Men min egen ljufva älskling,
 Han om helgedagen kommer.

Hvar skall väl man ta emot dem?
 Den med krusigt hår i pörtet,
 Den, hvars hår är rakt, i farstun;
 Men min egen ljufva älskling,
 Han skall tas emot på gården.

Hvad att äta skall dem gifvas?
 Bröd åt den, hvars hår är krusigt,
 Fiskpirog åt den med rakt hår;
 Åt min egen ljufva älskling,
 Honom gifvas hvetesemlor.

Hvad till dricka skall dem gifvas?
 Åt krushufvudet en rofdryck,
 Kvas åt den med raka håret;
 Åt min egen ljufva älskling,
 Honom gifves öl att dricka.

Hvart till sängs de skola föras?
 Den, med krusigt hår, till pörtet,
 Den, hvars hår är rakt, till farstun;
 Men min egen ljufva älskling
 Skall till bodan beledsagas.

Hvad skall man till bädd dem gifva?
 Den, hvars hår är krusigt, kläder,
 Den, med raka håret, bolster;
 Men min egen ljufva älskling,
 Honom gifvas silkeskuddar.

Jag sjelf den rödlätta,
 Jag sjelf den hvitlätta,
 Jag den sköna, jag den väna,
 Vid min älsklings sida.

38. Jag täcktes ej neka.

Julen hotade att komma,
 Staffan nära var för handen,
 Jag en tunna öl mig bryggde,
 Fick halfannat käril påfyldt;
 Väntade den käres hitfärd,
 Hoppades den ljufves ankomst
 Till förplägning och till nöje,
 Och till helgens kräsligheter.
 Men den väntade ej ankom,
 Älsklingen han syntes icke.
 Kom en slarf, den ingen bjudit,
 Stackare, den ingen väntat,
 Kunde nog mitt öl han dricka,
 Äta hvad för helgen tillredts —
 Och jag nödgades ju gifva,
 Och jag täcktes ju ej neka.

39. Hvad vill väl min sång betyda.

Förr i barnåren sjöng jag,
 Talte, oförståndig, mycket,
 Gladde fåglarna i luften,
 Var ett tidsfördrif för svalan;
 Nu jag sjunger ej, och kan ej,
 Talar också icke mycket.
 Och hvad vill min sång betyda,
 Hvad den arma flickans qvitter.
 Munnen slår blott upp i blåsor,

Tungan af min sång förstöres,
 Och den käre hör dock icke,
 Ej på mig den hulde lyssnar;
 Mig en annan vän blott åhör,
 Blott en okänd på mig lyssnar.
 Här en älskling jag ej äger,
 Icke här på denna stranden,
 Ej på denna trakt en make;
 Åt helt annat håll min älskling,
 Längre bort min egen finnes,
 Lär sig känna vindens vägar,
 Och att gifva akt på stormen.
 Ditåt ju min egen finnes,
 Åt den sidan är min make,
 Bortom böljorna i fjerran,
 Bortom fjärdens blåa rygggar.

40. Hvi ej sjunger sköna munnen.

Hvi ej sjunger sköna munnen,
 Hvarför vill ej tungan röras?
 Derför' sköna mun ej sjunger,
 Derför' vill ej tungan röras,
 Att den älskade är fjerran,
 Bort i andra land mitt smultron,
 Stadd på vandringar den blide,
 Ut kring verlden går den ljufve.
 Fältet morgonrodnan saknar,
 Och hans blida anlet' sveden;
 Kom till fältet morgonrodnan,
 Blida anletet till sveden,

Efter tjäderns håg det vore,
 Efter denna hjerpes sinne;
 Då min mun ock skulle qvåda,
 Och min tunga villigt röras —
 Munnen ljufva orden sjunga,
 Och med kraft sig tungan röra.

41. Till min vän ej rösten höres.

Sjunger ej i mitt bekymmer,
 Qvåder ej i mina sorger,
 Kan ej fröjdas i min motgång,
 I min grämelse ej glädjas.
 Hvad betyder, om jag sjunger,
 Och hvad båtar, om jag qvåder,
 Sjöng jag ock i alla dälдер,
 Klagade på alla höjder,
 Qvad jag än på kärrens kanter,
 Sjöng i hvarje granskog sorgligt;
 Fåfångt dock min mun jag nöter,
 Fogar mina ord förgäfves —
 Till min vän ej rösten höres,
 Ej min klagan till min älskling.
 Granarna väl på mig höra,
 Furuns grenar på mig lyssna,
 Granen kallar mig sin kära,
 Alen mig sin älskling nämner,
 Kärrets tallar mig sin blåand,
 Och sin ljufva svedens björkar.
 Jag mot granen mig ej böjer,

Vänder hufvut ej för tallen,
 Räcker munnen ej åt alen,
 Handen ej åt björken sträcker;
 Men om han den käre komme,
 Skulle fram min älskling träda,
 Honom kunde munnen räckas,
 Anletet mot honom vändas,
 Honom dugde ta i handen.
 Han har mun som skira smöret,
 Tvenne läppar utaf honing,
 Skägg han har af spritadt siden,
 Hakans prydnad len som sammet;
 Solen i hans ögon lyser,
 Månen uppå ögonbrynen,
 Himlens stjernor på hans axel,
 Karlavagnen på hans skuldra.
 Skön han är, när fram han träder,
 Alltför ståtlig, der han vandrar;
 Tusen gaf jag för hans ankomst,
 För hans steg en väldig summa,
 Blåa sedeln för hans fotspår,
 Röda för ett fjät af foten.

42. Långt, långt bort min egen finnes.

Ej jag hade skäl att sjunga,
 Borde ej det minsta fröjdas,
 Ut på färder är min käre,
 Och på vandring min förtrogne,
 Den jag älskar, stadd på resor,

Vidt omkring den blide tågar.
 Långt, långt bort min egen finnes,
 I ett annat land mitt smultron,
 Liten man, med håret lockigt,
 Kortväxt man i granna stöflar,
 Bortom tio byars gränsor,
 Bakom hundra byavägar;
 På en dag ej vinden hunne,
 Fogeln flöge ej på tvenne.

Vinden fortfar nog att komma,
 Äfven fågeln ser man flyga,
 Jag ej känner vindens tanke,
 Vindens tanke, fågelspråket;
 Men om min förtrogne komme,
 Om min älskling åter syntes,
 Honom jag af gången kände,
 Anade jag till af stegen,
 Af den unga fotens höjning,
 Af den svarta strumpans skiftning,
 Gången af de lätta skorna,
 Susningen af fina skörtet.
 Jag en verst mot honom sprunge,
 Tvenne verst jag skulle hoppa,
 För att rifva gärdsgål'n lägre,
 Broarna i ordning ställa,
 Att för honom leden öppna,
 Grindarna vidöppna ställa.
 Sedan fattade jag handen,
 Låge ock en orm i handen;
 Skulle honom munnen räcka,

Vore ock hans mun i vargblod;
 Sloge armarne om halsen,
 Sutte döden sjelf vid halsen;
 Slöte mig intill hans sida,
 Vore full af blod hans sida.

43. Om min älskling skulle komma.

Om min älskling skulle komma,
 Skulle nu min dyre nalkas,
 Honom jag på gången kände,
 Gissade mig till af stegen,
 Vore ock en verst han hädan,
 Eller äfven bortom tvenne.
 Såsom dimma ut jag ginge,
 Komme såsom rök på gården,
 Skulle såsom gnistan ila,
 Röras fladdrande som lågan;
 Lätt jag ginge till hans sida,
 Smöge mig sen fram till munnen.
 Nog jag honom handen gåfve,
 Vore ock en orm i handen;
 Nog jag munnen skulle räcka,
 Vore ock förderf för munnen;
 Nog jag fattade om halsen,
 Sutte döden ock på halsen;
 Nog jag mig till sidan smöge,
 Vore full af blod ock sidan.
 Men ej har min dyre älskling,
 Har ej vargens blod på munnen,

Ormfett ej på sina händer,
 Dödens smitta ej på halsen;
 Smörets mildhet äger munnen,
 Och hans läppar honungs sötma,
 Ren som guld är sköna handen,
 Halsen smärt som ljungens stängel.

44. Om jag ägde fågelns vingar.

Skapare, när du mig skapte,
 O! att jag ej blef en fågel,
 För att höja mig som örnen,
 Sväfva fram som fågeln sväfvar!
 Om en fågels flygt jag finge,
 Kunde högt som örnen sväfva,
 Fick jag af en vildgås vingar,
 Tranans sätt att kunna färdas;
 Vingarna jag då försökte,
 Skulle flyga, skulle ila —
 Till min käres land jag fore,
 Flöge till min älsklings boning.
 Rastlöst fram jag skulle sväfva,
 Utan nattqvarter på färden,
 Utan att i trädet sitta,
 Stadna hvilande på qvisten;
 Hafven hindrade mig icke,
 Ingen hafs fjärd stängde vägen.
 Ville ej om qvällen äta,
 Ej på morgonstunden heller,
 Lätt min frukost bort jag glömde,

Dröjde jag ock hela veckan;
 Mig den käres hogkomst födde,
 Qvällsvard mig hans skönhet redde,
 Väna anletet mig närde,
 Och behaget gaf mig frukost.

45. Arma, jag min älskling sörjer.

Ej min faders hem jag sörjer,
 Saknar ej min moders hydda,
 Men min dyre vän jag sörjer,
 Saknar, arma, den jag älskar.
 Hvar kan väl min älskling vara,
 Hvar den dyre vännen dröja?
 Ej mitt öga honom skådat,
 Alltse'n skeppet for från viken,
 Skeppet som min älsklig förde,
 Bar från hemmet långt min sköne,
 Öfver blåa fjärdens vågor,
 Vågor hvilka väldigt brusa;
 Dit den armas röst ej höres,
 Från den uslas bröst ej ropet,
 Hur jag ropar, hur jag skriker,
 Mig beklagar nu och jemrar:
 Förlig vind o Gud förläna,
 Eller spegellugnt gör vattnet,
 Så att ej den stackars gossen
 Mätte sina fingrar nöta,
 Fingrar, då han ror förgäfves,
 Händer, då han vattnet hvälfver.

Se'n när hit igen han kommer,
 Återvänder till sin hembygd,
 Må då Herren rena stranden,
 Ge ett stormfritt landningsställe,
 Att han utan bugter framror,
 Hittar fram den rätta vägen.

46. Gör förbund, du lilla fågel.

Hvar kan nu min älskling finnas,
 Ut i hvilket land mitt smultron,
 Monn på landet eller hafvet,
 Uppå stora öppna hafvet,
 Eller på en kust i Sverge,
 Ut i något sund i Tyskland,
 Eller ock i Danska kriget,
 I den fasansfulla striden,
 Der man vadar fram i blodet,
 Går till knäna i det röda?

O hvem förde bud till honom,
 Hvem nu kunde fram det bringa,
 Innan det bekymrar andra,
 Gummorna min sorg förnimma? —
 Gör förbund, du lilla fågel,
 Slut ett tyst fördrag, du sköna,
 Skynda må vi med förbundet,
 Hemligen vårt aftal träffa,
 Så att andra det ej veta,
 Ingen annan det förmärker.

Jag ditt bo vill troget vårda,
 Skaffa mat åt dina ungar,
 Och du flyger under tiden,
 Bringar budskap till det landet,
 Der den gyllne vännen lyssnar,
 Der den prydligt skodde väntar.

Ej förmår du, lilla fågel,
 Kan ej öfver hafven färdas;
 Hastigt tröttas ut en liten,
 Snart den späda mister andan.
 O att vinden ej begriper,
 Vårens vind ej tunga äger,
 Den då kunde budskap bära,
 Tidningarna med sig bringa;
 Förde budskap fram och åter,
 Ilade med orden hastigt
 Mellan tvenne trogna vänner,
 Att af tvenne kära höras.

47. Bort i kriget är min fästman.

Andra ha sin fästman hemma,
 Min är borta ut i kriget,
 Den med krusigt hår på färder,
 Den ljuslockige på vandring,
 Vid Turkiets landamären,
 Der vid Turkens usla gränsor.
 Der en mor ej honom närar,
 Finska systemen icke smeker,
 Ej den Finska flickan kysser;

Blanka svärdet honom smeker,
Hvassa sabeln der omfamnar,
Krigskanonen räcker munnen.

Ve dock mig förlåtna flicka,
Att min fästman är i kriget,
Bort i krig min dyre fästman,
Den jag sört och den jag saknat,
Den en lifstid lång jag väntat!
Hemma tänkte han sig gifta,
Bröllop ställa till vid påsken;
Men han gifte sig ej hemma,
Fick ej bröllop uti Finland,
På ett stridsfält blef hans bröllop,
Vigseln i en fremlings hemvist,
På den store herrens gårdsplan,
I en liten herres boning —
Hedningarnas käpp var presten,
Andras öfvermagt förenarna,
Raka svärdet vigselringen,
Och geväret hulda fästmän.

48. Kom i morgon hem min älskling.

Göken galar, fågeln sjunger,
Men min älskling hör jag icke;
Ut på resor är den käre,
Stadd på vandringar den ljufve,
Idkar handel i Karelen,
Vill oss mat från Savo samla,
Skaffa bröd åt oss från Åbo,

Samlar kronans skatt från Wiborg.
 Kom min älskling, kom från Åbo,
 Skynda ljufve snart från Wiborg,
 Vandra dyre vän från Savo,
 Återvänd ifrån Karelen —
 Kom i morgon ren, min älskling,
 Skynda ren i dag till hemmet;
 Att din sköna du ej mister,
 Här i denna bygd ditt smultron.

49. Enda plågan är att vänta.

Blott en enda vän jag äger,
 Under denna vida himmel,
 Blott en enda som mig älskar,
 Uti hela trenne byar,
 Äfven han, den arme, mörklätt,
 Icke alltför skön den stackarn,
 Jernet lik till färg om kinden;
 Mörk han blef utaf bekymren,
 Sorgen gjorde honom mager,
 Sjukdomen lik torra gräset,
 Saknaden lik en i grafven.

Så han svart af andra kallas,
 Nämnes skymfligt för en sotbrand;
 Är dock ljuf för mig som honung,
 Åkerbär uti mitt tycke.
 Enda plågan är att vänta,
 Ledsamt att så ensam vara;
 Sällan komma vi tillsammans,

Sällan få vi se hvarandra,
 Stormigt vatten är emellan,
 Stormigare modrens bannor.

50. Nog engång natur'n dig hitför.

Skulle min förtrogne komma,
 Synas nu den fordom sedde,
 Monn jag skulle munnen räcka,
 Vända till åt honom kinden?

Kom, o kom nu, min förtrogne,
 Visa dig, du fordom sedde,
 Kom till bädden stackars gosse,
 Smyg dig käre till min sida,
 Här på detta nya läger,
 På den väl tillredda bädden!

Kommer du ej, så var utan,
 Nalkas du ej, så blif borta,
 Alltför högljudt ej jag kallar,
 Ropar icke, sörjer icke.
 Nog engång natur'n dig hitför,
 Blodet drar dig till min sida,
 Egna blodet tör dig bringa,
 Varma blodet hit dig närma,
 Mjuka bädden till sig draga,
 Lärlbeklädda lägret locka.
 Se'n, så snart som hit du kommit,
 När du fram till bädden hunnit,
 Nära, nära då, min fågel,
 Hitåt, hitåt då, min älskling!

51. Under torfvan är min älskling.

Se på andra sälla flickor,
 Bättre lottade af lyckan —
 Andra få sin älskling höra,
 Få den mårdskinnsklädde skåda;
 Deras vänner gå i tåget,
 Stå och slöjda invid ledet,
 Sönderhugga träd på backen,
 Syssla slamrande på gården.
 Af min älskade ej höres,
 Ej förljuds det om min hjertvän;
 Under gräset är min älskling,
 Under torfvan gyllne vännen —
 Stora granen på dess panna,
 Öfver skägget vide växer.

52. Den jag älskar far i kistan.

Andra ha sitt stöd som kommer,
 Ha en älskling uti antåg,
 Eller är han ren i stugan,
 Redan inne under taket;
 Men mitt stöd tör icke komma,
 Icke färdas den jag älskar.
 Ej min lilla fågel rör sig,
 Ej hans mårdskinnsmössa synes
 Kommande långsefter tågen,
 Vandrande vid gårdsgårdssidan;
 Under gräset bor min älskling,

Färdas liggande i kistan,
 Stödet är mig under torfvan,
 Invid kyrkans mur min älskling,
 Der att pröfva torfvans vänskap,
 Kyrkomurens kärlek röna.

53. Djupt mitt bär i jorden ligger.

Långa qvällen är så ledsam,
 Morgonstunden lika tråkig,
 Natten ej en smula bättre,
 Ingen stund som lättnad gäfve.
 Ej gör qvällen sjelf mig ledsen,
 Icke morgonstunden sorgsen,
 Ej en annan tid bekymrad;
 Ledsnad bringar mig min sköne,
 Den jag älskade, bekymmer,
 Sorger den svartögonbrynte.
 Icke hörs det af min älskling,
 Icke syns den mårdskinnsklädde,
 Höres ej i tåget vandra,
 Köra släden under fönstret,
 Ej på backen klyfva veden,
 Icke slamra framför kotan;
 Djupt mitt bär i jorden ligger,
 Småler der i svarta mullen,
 Bor i sanden nu min älskling,
 Vistas under torra gräset.

54. Hvarför har jag skumma ögon.

Hvarför har jag skumma ögon,
 Hvarför är min syn så dunkel?
 Derför har jag skumma ögon,
 Derför är min syn så dunkel —
 Mycket gret jag öfver döda,
 Sörjde djupt de hädangångna.
 Först han dog, min gamle fader,
 Året ut begret jag honom;
 Sedan dog min gamla moder,
 Tvenne år begret jag henne;
 Sedan dog min unge brudgum,
 Honom all min tid jag gräter,
 Alla mina lefnadsdagar.

Ej blef kyrkan mera herrlig,
 Prestgål'n ej en smula bättre,
 Deraf att min skatt de togo,
 Sig tillegnade min älskling.
 Gruset nu hans hand betäcker,
 Klara tungan höljs af sanden,
 Friska kinden är i mullen,
 Sköna anletet i sandmon.
 Derifrån ej mera stiger,
 Vaknar ej min unge brudgum;
 Sten är ofvan, sten är under,
 Stenar uppå båda sidor.

55. Bort den ena af oss vandrat.

Tvenne älskande vi voro,
 Tvenne dufvor här på holmen,
 Vid en flodstrand tvenne svanor,
 Båda liknande hvarandra.
 Arm i arm vår väg vi gingo,
 Handen uti handen sluten,
 Gingo täflande till logen,
 Och i kapp att säden mala.

Tvenne älskande vi voro,
 Voro som två fågelungar;
 Bort har nu den ena vandrat,
 Lemnats kvar i sorg den andra
 För att gråta all sin lifstid,
 Sörja alla sina dagar.

Än jag arma skulle vänta,
 Hoppas att han återvänder,
 Om han vägkost tagit med sig,
 Om han ätit, då han reste,
 Farit öfver hafvets fjärdar,
 Bort till obekanta länder —
 Öfver hafven kan man komma,
 Men ej upp ur jordens sköte.

56. Ej för skratt jag kunde gråta.

Dog för mig min bålde fästman,
 Föll för mig en fästman fager;
 Honom skulle jag begråtit,

Alla mina dar begråtit,
 Allra minst min halfva lifstid,
 Men ett år ej ens jag kunde,
 För min skratt det ej förmådde —
 Far min bad mig honom taga,
 Modren åter ge för döden,
 Brodren att ifrån mig drifva,
 Systemen rifva ut hans ögon.

57. Skadar ej att löfskog hvilat.

Ej jag sörjer, unga flicka,
 Om mig unga gossen lemnat;
 Nog min fägring hemtar andra,
 Skönheten mig fästman bringar —
 Känslan drager hit min egen,
 Blodet lockar till min sida,
 Hemtar mig en annan bättre,
 Ger mig en af högre värde.

Väl förskjöts jag och blef lemnad,
 Som en löfskog till att hvila,
 Som ett svedjeland att frodas,
 Som en bördig jord att ligga,
 Som en björklund att förkofras,
 Som en enskog till att växa.
 Blef jag lemnad och förskjuten,
 Må jag lemnas och förskjutas;
 Skadar ej, att löfskog hvilat,
 Att ett svedjeland sig frodar.
 Då ett år en löfskog hvilat,

Och det andra året kommer,
 Växer det en bättre hafre,
 Skjuter kornet mera frodigt,
 Mera grönskande blir grödan,
 Stridare sig säden bildar;
 Icke skadar det en höstack,
 Om den öfver året ligger;
 Unga flickan ej försämras,
 Om ock någon tid hon dröjer,
 Som en ros i fadrens boning,
 Som ett bär i modrens hemvist.

58. Nu vi måste skiljas åter.

Två vi voro, ömma vänner,
 På den lilla gömda kullen,
 I den sköna björskogslunden,
 På det rika blomsterfältet;
 Nu likväl vi måste skiljas,
 Färdas hvar till egna hemmet.

O hvem kunde så oss skilja,
 Ena vännen från den andra,
 Hvem väl kunde utså tvedrägt
 Tvenne älskande emellan!
 Icke tvenne ömma hjertan
 Gud ens från hvarandra skiljer.

Ej i alla evigheter,
 Under något tidens skifte,
 Den för skaparns dom må komma,
 Herrans anlete få skåda,

Den som lockat bort min egen,
Tagit den för mig bestämde!

Stod ju re'n i brodd min egen,
Var en planta re'n den gode,
Hade börjat nyss att knoppas,
Vecklade sig ut till blomstring,
Kom en annan, borttog hastigt,
Lockade den mig bestämde.

59. Jag är mörk, till växten liten.

Stora, sköna äro andra,
Fagra och svartögonbrynta,
Jag är mörk, till växten liten,
Sned i nacken, oansenlig,
Får min bädd inunder bänken,
Och mitt läger under laven.
Nog min mor mig hade kunnat
Föda skönare till verlden,
Vagga mig till mera rörlig,
Och till frodigare söfva,
Ansa mig till mera hvitlätt,
Och till vackrare mig fostra;
Af en sotbrand hon mig bildat,
Utaf kol från smidjan danat,
Att förskjutas af de goda,
Äfven af de onda ratas.